

אלה הן תמונות אמיתיות שצולמו על-ידי ידית דחר שושני (באמצע) בעת אחת המסיבות של חבורת הלסביות המתוארת בעמודים אלה

כל "אהו.בנות!"

אפילו נשים שבחזן הן לא לסביות מנסות את זה, בתוך הכלא. כל תקופת-שהותי בנווה-הירצה קיימתי יחסים עם יעל. בסוף אני השתחררתי שבוע לפני. ביום שהיתה צריכה להשי- תחרר, שכרתי וספה ונסעתי לקחת אותה. אבל האבא שלה היה שם ולקח אותה בעצ- מו. צעקתי לה דרך הגדר: "את חייבת להיות היום איתי!" היא הבטיחה לי שתבוא אלי — לאחר שתגיע הביתה.

שיתפסו אותנו ביחד!

קבתי אחריה, איך שיצאה עם אביה מנווה-הירצה הביתה. יעל רק החליפה בגדים — ורצה החוצה. היא באה אלי יחפה ובמכנסים-ספורט. קניתי לה בגדים ועלינו יחד לירושלים. היא אהבה אותי ואני אותה. הלכנו לבקר אצל מרים. למרים לא היתה ברירה. היא רצתה אותי ולכן היא היתה מוכרחה להכניס אליה גם את יעל. אבל עוד באותו יום הגיעו לשם הוריה של יעל. הם גילו את הכתובת, לפי מיכתב ששלחתי ליעל, כשהייתי בחוץ. הם ניסו לשלל אותה לחזור הביתה. יעל סירבה. באותו לילה לנו ההורים שלה אצל מרים. בארבע בבוקר יצאנו, אני ויעל, למחסן, לדבר. אבל מרים הרגישה בזה ושלחה את ההורים של יעל לראות מה אנחנו עושות במחסן. הם תפסו אותנו בדיוק בשעת-מע- שה, במצב של חיבוקים ונשיקות. האמא שלה תפסה אותה והתחילה להכותה. יעל נאלצה לחזור עוד באותו לילה עם הוריה, לתלאביב. בערב נסעתי גם אני לתלאביב ולקחתי את יעל. התחלנו להסתובב ברחובות וחטפנו יאוש. הלכנו לחברה שלי וביקשנו לישון שם. אבל ההורים של יעל מצאו אותנו גם שם: האמא של יעל אמרה לנו לבוא איתם והבטיחה שהכל יהיה בסדר. הלכנו איתם לבית של הוודה של יעל. איך שנכנסתי לשם, התחילה האמא של יעל להתנפל עלי ולהחטיף לי מכות. לא יכולתי

ברית. שם היא שיכנעה אותי, שוב, ואז חזרתי אליה. גרתי עימה ועם בעלה כש- בעלה יודע כל הזמן שהיא מחזיקה אותי בבית כדי לקיים איתי יחסים. יום אחד, כשהייתי תחת השפעת סמים, זרקתי גפרורים בוערים לתיבת איסוף-מי- תבים, בתלאביב. התיבה התחילה לבעור. במקרה עברה אותו רגע ניידת. הם עצרו אותי. נשלחתי למאסר, לנווה-הירצה. ישבתי שישב חודשים — שם היכרתי, בגיל 18, את יעל. יעל היתה ילדה בת 14, שנשלחה ל- נווה-הירצה אחרי שברחה ממוסד צופיה. לקחתי אותה לדשא והתחלתי לשאול אותה כל מיני שאלות. אמרתי לה: "תראי, אני בחורה שרודת

תוכל להצטרף אלי ולישון איתי. תשובתי היתה חיובית — היות ולא הבנתי אז כלל במה המדובר. היא התחילה לספר לי כל מיני סיפורים ונכנסתי לאחירה אחרת לגמרי. תוך כדריכה, היא החלה לטף אותי ולנשק לי ואני הייתי בריקע השביעי. ברגע מסוים שאלתי אותה: "מרים, מה את עושה?" והיא השיבה: "אם אינך רוצה שאגע בך — אני יכולה להפסיק." לא היה לי לאן ללכת. הסכמתי לכל. זה היה הלילה הראשון. נשארתי בביתה של מרים כחודש ומבלי שידעתי אז עוד מה זה, הפכתי ללסבית. כשהבנתי מה קרה איתי לא יכולתי כבר לעזוב אותה. אהבתי את מרים אהבה עזה

וידיתי בירושלים לפני 25 שנים. בעלה הראשון של אמי נרצח, והיא ניש- אה בשנית, לאבי. שניהם היו ממוצא כור- דיסטאני. חייהם המשותפים לא עלו יפה ואחרי שנולדתי, כבת זקונים, הם נפרדו. הייתי אז בת חודשים — ועד שמלאו לי 18 שנים לא ראיתי את אבי. בקטנותי, היתה אמי נאלצת לצאת לעב- דה; ואותי היא נהגה להשאיר אצל שכנים. אחותי, הגדולה ממני בכמה שנים, נהגה לספל בן. היא היתה חניכה בבית-יתומים, וכל יום היתה עוזבת את המוסד כדי לקחת אותי לטיפת-חלב. כשגדלתי, שלחו אותי למוסד חינוכי, ב- קיבוץ. הייתי שם שלוש שנים. אבל לא יכולתי להסתגל לחיים במשק. כשהייתי בת 13 עזבתי את הקיבוץ וחזרתי הביתה. התי- חברתי אז עם חברה שלא היו הכי-בסדר, ובהשפעתם הורגלתי להשתמש בסמים משכ- רים; לא התמכרתי לזה, אבל השימוש בס- מים שימש לי כדרך בה אפשר לברוח מה- מציאות. בבית היתה לי סבתא שירדה לחי; ומדי פעם היו פורצות מריבות ביני לבין אמי. כתוצאה מכך נהגתי לעזוב את הבית. פעם ברחתי אל זוג נשוי אחד שהיכרתי בשכונת גאולה, בירושלים. לא סיפרתי להם מי אני. אמרתי להם שאני ילדת באר-שבע ושהורי מתו. האשה — מרים שמה — החלה להתעניין בי ולדאוג לי. היא נתנה לי לאכול ולשתות וישבנו ושוחחנו יחד עד שעה מאוחרת.

רחל, המיטה מוכנה!

תפעתי מאוד ממרים. אף פעם לא בחיי לא פגשתי באנשים כמוה, שהתי- עניינו בי ודאגו לי. היא הירשתה לי להת- קלח בביתה ובינתיים הציעה את המיטה. כשיצאתי מהמיקלחת היא אמרה לי: "רחל, המיטה מוכנה, את יכולה להיכנס." היא נהגה כי בעדינות ובפנינוק, ואז עוד לא הבנתי למה. כשנכנסתי למיטה, היא שאלה אותי אם

מאת רחל שושני

זהו וידייה של צעירה ישראלית, שפעמיים ב-25 שנות חייה יצתה תקופות-מאסר שונות, בכלא ישראלי, על נסיון לעבור את הגבול לארץ עויינת. לאשונה, מגלה כאן רחל שושני את הנימוקים והסיבות שגרמו לתופעה שהיתה תדירה בתקופה שלפני מלחמת-ששת-הימים — נסיונותיהן של צע- ירות ישראליות לחצות את הגבול. יחד עם זאת, חושף וידייה האנושי של רחל שושני, בגילוי-לב מזועזע, את המתחולל בתת-העולם החי בשולי החברה הישראלית, כשחיא נרדפת ובלתי מובנת — עולמן המבודד והסגור של הלסביות הישראליות.

נשים. הסברתי לה בגלוי מי אני ומה אני. אמרתי לה, מבלי להסתיר: "אני לסבית." היא התפלאה. היא לא ידעה בדיוק מה זה לסבית — למרות שכבר לא היתה בתור- לה. היא אמרה: "כל דבר טוב צריך לני- סות בחיים." אמרתי לה: "אז אם את רוצה לנסות, קומי וניכנס לחדר שלי." הכנסתי אותה לחדר והתחלתי לה נשיקה. אז בדיוק נכנסה הסמלת לחדר. היא אמרה לי: "תראי רחל, דברים כאלה לא יהיו פה!" השבתי לה: "את צריכה להשלים עם זה — וזהו זה." עוד באותו ערב היו לי יחסי-זמן עם יעל. בנווה-הירצה זה די מקובל, למרות שהי- סוהרות משתדלות מדי פעם למנוע זאת.

והיחסים בינינו נמשכו כך כשבע שנים. הורי גילו שאני מתגוררת אצלה — ואז ניסתה אמי להחזיר אותי הביתה. אבל לא יכולתי לחזור. מרים היתה בשבילי הכל. יום אחד הופיעה אמי בביתה של מרים — עם ניידת-משטרה. לקחו אותי למשטרה ושם שאלו אותי מי האמא שלי. מרים ואמי היו איתי בחדר. מרב שעינתי שמרים היא האמא שלי היות ואהבתי אותה. אמי התפרצה בכבי. נישגתי אליה בחוץ והרגעתי אותה. אמרתי לה: "אמא, תשלימי עם המציאות. יום אחד עוד אחזור אליך." כעבור מיספר חודשים רבתי עם מרים וחזרתי הביתה. אבל אחרי תקופה קצרה ילדה מרים בן לבעלה, והומינה אותי ל-